

V. T. KOLESNIKOV

UNOHTUMATON KÄYNTI ILJITŠIN LUONA

Keväällä 1919, nuorelle Neuvostotasavallalle kovien koettelemusten aikana, minut lähetettiin Donin toisen piirikunnan vallankumouskomitean muiden jäsenten kanssa edustajaksi Eteläisen rintaman siviilihallintoon ja myöhemmin Yleisvenäläisen TpKK:n kasakka-asiain osastoon.

Tulimme M. I. Kalininin luokse. Toveri Kalinin otti meidät vastaan ystävällisesti, kuunteli pyyntöme ja sanoi keskustelussa: „Iljitš on hyvin kiinnostunut kuulemaan Donilla vallitsevasta tilanteesta”. Sen sanottuaan hän otti puhelinkuulokkeen ja soitti Vladimir Iljitšille.

Odotimme henkeämme pidättäen vastausta. Miten suuri olikaan ilomme, kun M. I. Kalinin sanoi meille: „Iljitš ottaa teidät vastaan huomenna kello kolmelta”.

Olin silloin nuori. Minun on vaikea sanoin kuvata sitä innostuksen ja riemun tunnetta, minkä silloin koin. Koko yön valmistimme selostusta. Harkitsimme kaikkea, mistä teki mieli puhua Iljitšille.

Tulimme Iljitšin odotushuoneeseen. Sihteeri tov. Fotijeva varoitti meitä sanoen, että Vladimir Iljitš oli valvonut jo monta yötä, ja pyysi meitä esittämään asiamme mahdollisimman lyhyesti.

Odotushuoneessa oli paljon asiakkaita, sotilas- sekä siviilihenkilöitä, paljon talonpoikien lähettejä. Kiisteltiin vilkkaasti, jokainen kertoi asiastaan, josta oli tullut Iljitšin puheille.

Meidät kutsuttiin kello kolmelta. Minut valtasi sillä hetkellä erikoisen voimakas mielenliikutus ajatellessani, että saan heti nähdä suuren johtajan. Menimme työhuoneeseen. Vladimir Iljitš itse avasi meille oven ja istutti meidät nojatuoleihin unohtumattoman herttainen hymy huulillaan. Sitten hän meni nopeasti kartan luo, haki piirikuntamme siitä ja alkoi heti ladella meille kysymyksiä. Töin tuskin ehdimme vastata. Iljitšiä kiinnosti

kaikki, kasakkaväestön mielialat, olimmeko turvanneet puna-armeijalaisperheet siemenviljalla, miten kasakat suhtautuivat maatalousartteihin ja kommuuneihin, miten kasakat liittyivät Punaisen Armeijan riveihin ynnä monet muut kysymykset. Valmistamamme selostus osoittautui tarpeettomaksi. Katosi alussa vaivannut arkuus — Vladimir Iljitš valloitti mieleemme nopeasti. Suorasukainen sydämellinen keskustelu veti meitä magneetin tavoin Iljitšin puoleen. Teki mieli puhua loputtomasti.

Minua hämmästytti V. I. Leninin ihmeellinen työkykyisyys. Eri puolilta maata tuli puhelinkeskusteluja melkein yhtä mittaa. Siitä saattoi päätellä, että Iljitšin työhuoneeseen johtivat kaikki langat kaikilta rintamilta, tehtaista ja rautatieasemilta, missä kulki sotajoukkoja tai muonitusta ja sotakalustoa kuljettavia junia. Täällä ratkaistiin Neuvostovallan kohtalo. Ja vaikka puhe-
lin soi yhtä mittaa, Vladimir Iljitš ehti tehdä kysymyksiä meille sekä Yleisvenäläisen TPKK:n kasakka-asiain osaston puheenjohtajalle ja sihteerilleen Fotijevalle, ja kysellessään hän oli koko ajan rauhallinen ja hymyili.

Ajattelin sitä, miten vaatimaton hän oli ja miten suuri voima hänessä piili!

Keskustelu oli päättymässä. Vladimir Iljitš oli kuunnellut kaikki tarpeemme, kirjoittanut useita kirjeitä kansankomissariaatteihin ja hyvästellessään meitä sydämellisesti sanoi: „Menkää kolkuttamaan. Soittakaa minulle, jos teille jossakin ei avata”.

Iljitšin luota poistuessamme olimme kuin lumottuja ja tunsimme vielä kauan tuon erinomaisen keskustelun vaikutuksen.

